

DZIECKO (12) *sb n*

e oraz o jasne.

sg N dziecko (5). ◇ G dziecka (2). ◇ D dziecku (1). ◇ A dziecko (1). ◇ pl N dziecka (2). ◇ A dziecka (1).

Sł stp notuje, Cn s.v. dzieciątko, dziecię, Linde XVII – XVIII w.

Nieletni, chłopiec lub dziewczynka w młodym wieku; pignus, puellus, puer, puerculus, puerulus, pupulus, pupus, pusio, pusus Cn (12) : RejKup d7; RejWiz 126v; Y całuiąc brátá fwego/ z radością y ono drugie dziecko ná nim fkonáło. SkarŻyw 46, 331, 553; GórnTroas 69; Karmiá bękártý/ od żon zmamieni mężowie. Pokrzywnikámi Polak tákie dżiecká zowie KlonWor 61.

W porównaniu (1): Stárfzé zás głowy, aby vmiáły, byle tylko chćiáły, rządzić lámých siebie y hámwóć namiętnóści fwych, zá którými podczas by dżiecká igraią GosłCast 6.

Zwrot: »dziecko [komu] przyprawić« (1): a drugi [wiertel] dał myłólfnycze fwoyey barbarze, kthorą tham myłował y dzyeczko yey prziprawyel LibMal 1547/ 132v.

Wyrażenia: »liche [= słabe] dziecko« (1): Iełzczem v pierśi wiśiał nędzný matki fwoiý/ A iużem był w opiece/ liché dżiecko/ twoiý. KochPs 103.

peryfr. »puste dziecko« = Kupido (1): Bachá śpiewaymy ćicho piiącego/ Przy niem Cypridę/ y woyny pułtego Spokoyne Dżiecká SzarzRyt D2v.

Szereg: »chłopięta, dziecka« (1): á teraz chłopięthá/ dziecká/ ledwe s powicia wyfzły/ á iuż wiedzą więcej łotrośtwá/ niż ná on czás ludzie ftali wiedzieli. GórnDworz I2.

Cf DZIATKI, DZIECI, DZIECIĘ, DZIECIĘCIE